

**Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**

Excelența Voastră, Domnule Rector,
Venerați membri ai senatului,
Prea Fericirea Voastră, Prea Fericite Părinte Christodoulos,
Înalt Prea Sfințiile Voastre,
Prea Sfințiile Voastră,
Iubiți părinți și slujitori ai sfințelor altare,
Prea Cucernice Părinte Decan,
Iubiți frați,
Studenți și studente,

Este cu neputință ca cineva, ascultând această ilustrată și unică prelegere a unui ucenic și dascăl apoi al învățaturii lui Platon și Aristotel, al cunoașterii dialecticii lor și a limbii, ea însăși atât de frumoasă, să ia cuvântul, să se apropie de frumusețea acestei gândiri. De aceea cei care ne cunoaștem, și ca cei care suntem aici pentru a păstra și urma Europa, primim cu nespusă bucurie această veste pe care ne-o aduce Prea Fericirea Sa, ca un fel de dominantă a unei simfonii despre Europa și Ortodoxie. Ortodoxie și Europa, cum ați auzit, legându-le în toate felurile, când pe căile dialecticii, când pe drumul Sfinților Părinți, de la Ambrozie al Milanului până la Sfinții Mari Capadocieni, când întorcându-ne pe vetrele noastre, încercând puterile și oferta Europei, dar încercându-ne și posibilitățile noastre, neuitând a ne aminti cum trebuie să privim și cum trebuie să întâmpinăm noi, ca popor ortodox din nașterea sa, această șansă nemaipomenită a omenirii.

Așadar, ați auzit în ceea ce mă privește prezentarea „Laudatio” a iubitului meu părinte și frate, Prea Sfințitul Damaschin, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, odinioară ucenic al nostru, al Arhiepiscopiei noastre de la Craiova, ca discipol pe plaiurile lui Aristotel și Platon. Am o biografie presărată cu foarte multe date și locuri, unele mai frumoase decât altele, greu de reținut dintr-o dată de către cel ce încearcă să urmărească itinerarul vieții mele. Nici drumul slujirii mele în Sfânta Biserică, de care m-a învrednicit Dumnezeu, cum ați auzit, de la vârstă fragedă, n-a fost ușor.

Cu acest prilej și pentru prima dată aș vrea să atrag atenția, cu toată responsabilitatea și iubirea mea față de frațiile voastre, tineri și vârstnici, dar mai ales tineri, că pregătirea Europei unite, care ne așteaptă și pe noi, trebuie să ne găsească cu un suflet pregătit, cu ființa cea dinlăuntru a noastră pregătită să întâmpine eventualele rigori, despre care ați auzit că nu vor fi ușoare.

Este vorba de o Europă care se naște acum în durerile ei, în suferințele ei. Noi înșine cunoaștem, iubiții mei frați și surori în Domnul, ce au însemnat cei cincizeci de ani de luptă, de înfruntare, de suferințe și de temnițe pentru a menține frumusețea Tismanei, pentru a menține lumina Filocaliei Dumnezeiești aici, pe pământul nostru, pentru prima dată tipărită în anii aceia. Ce a însemnat lucrul acesta, iubiți părinți și frați ai sfințelor altare? A însemnat o lucrare extraordinară, o trezvie mare.

De aceea vreau să vă pun la inimă acum, ascultând, văzând și constatând la fața locului Europa, oamenii ei și gândirea lor, de la președinți de state și conducători de Biserici, precum Papa de la Roma, până la românii noștri așezați acolo, oameni simpli, tineri și vârstnici, că noi trebuie să urmăm îndemnul Sf. Ap. Pavel: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6, 17), ca ucenici și fii ai Sf. Ap. Andrei.

Convingerea mea personală și gândul meu mi-au fost în toți acești ani de slujire spre slava lui Dumnezeu, nu spre împlinirea mea personală, având permanent prezente în minte ca o forță, ca o lumină puternică, cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos, pe care le rostește ca Dumnezeu Adevărat și Om Adevărat, ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6, 38). Aceasta este și misiunea noastră, iubiții mei frați și surori, ca acum, când dorim să ne integrăm într-o Europă unită, să facem nu voia noastră, ci voia Tatălui nostru Cel ceresc. Ni se cere acum prosperitatea și înviiorarea sufletului nostru, ni se cere o rânduială, o cinste, o disciplină, o conștiință clară a lucrării noastre de zi cu zi fără răgaz. De aceea ni se potrivesc atât de bine nouă, slujitorilor sfintelor altarelor, cuvintele Mântuitorului.

Nimeni nu se află întâmplător într-un anume loc, fie în sala aceasta, fie oriunde altundeva, ci este trimis de Cineva, iar noi, în calitate de credincioși și creștini, știm că acel Cineva este Dumnezeu, care vrea să facem neîncetat voia Lui pe calea binelui, pe calea științei despre El. Vedeți ce luptă este în societatea noastră? Omul, cât este de lacom, cât este de hrăpăreț? Am auzit în pildele prelegerii care s-a ținut aici cât de mult vegheau Sfinții Părinți la acest aspect, de combatere a lăcomiei pentru a o zăgăzui, și la misiunea Bisericii.

Iubiți părinți și frați slujitori ai sfintelor altare,

Dragi elevi, studenți și studente, care ne-ați întâmpinat atât de frumos,

Puneți în gând lucrul acesta, că orice veți face în viață și oriunde veți fi rânduți, sunteți rânduți de Dumnezeu prin Biserică, prin Sfântul Sinod, prin Ierarhul nostru, al tuturor, care este Hristos Domnul, Arhiepiscopul cel Mare. Această ierarhie, pe care Dionisie Areopagitul o vedea atât de frumos și cu multă înțelepciune, reglementează viața noastră și a creștinilor, fără deosebire, ca să înlăture numeroasele piedici din calea vieții noastre.

Vedeți, în calea Europei unite se pun piedici și ni le punem și noi câteodată fără să știm, când nu ținem cont de sensul trimiterii noastre la misiune. Însuși Dumnezeu, care ne-a chemat prin glasul Sf. Ap. Andrei, ne trimite să suplinim voia Lui aici și acum. În acest caz, în mintea unui preot, a unui student, a unui profesor, a unui înalt demnitar trebuie să primeze faptul că împreună lucrăm la zidirea unei lumi bazată pe conștiință, la pregătirea acestei atmosfere, la zidirea cea launtrică a sufletului nostru cu care să cucerim Europa, așa cum au reușit primii creștini din răsărit să o modeleze prin cinstea lor, prin dăruirea și chiar jertfa vieții lor.

De aceea un asemenea lucru, ca cel al readucerii Europei la rădăcinile ei creștine ne cheamă să-l împlinim noi, Biserica, iubiții mei frați, slujitori ai sfintelor altare. În această chemare se implică atât Biserica de Răsărit, cât și cea de Apus. Ea, Biserica, aduce prezența lui Hristos în Sf. Liturghie, în fiecare Duminică, în fiecare sărbătoare, în fiecare zi. Ea ne îndeamnă să slujim, să mângâiem, să ajutăm pe frații cei mai mici ai lui Hristos: orfani, săraci, bolnavi. Am văzut astăzi la Mitropolie începuturi de lucrare filantropică foarte frumoase, care ne-au bucurat și pentru care adresăm Centrului Eparhial cele mai calde și mai frățești felicitări. De aceea nu trebuie să uităm că sensul, scopul și calea noastră este Hristos, Marele Arhiepiscop.

Iubiții mei frați olteni,

Fără Dumnezeiasca Liturghie din duminici și sărbători, fără pravila noastră bisericească nu are cine să modeleze sufletul nostru acum. Avem un suflet, avem o simțire, avem o conștiință uneori ruginită de atâția ani de căutare, de răniri sufletești și de izbeliști. Acum e cazul să ne îngrijim sufletul prin spovedanie, venind la părinții slujitori ai sfintelor altare. Nu este voie să te apropii de Sfântul Potir fără spovedanie, nu este voie să slujești și să te împărtășești cu cele sfinte fără iertarea celuilalt, a colegului de slujbă. Nu este voie să fie între noi supărări, între slujitorii sfintelor altare, pentru că noi suntem „sarea pământului” (Matei 5, 13), iubiți studenți și studente. Măine veți fi, cum v-a spus Prea Fericitul Christodoulos al Atenei și a toată Elada, viitorul Țării și al Bisericii și poate chiar al lumii.

Colegii voștri din Germania, din Italia, din Canada, plâng de multe ori în acele pământuri străine, plâng pentru lipsa de părinți, de păstori, de preoți și duhovnici. Dumneavoastră îi aveți acum aici, iar Oltenia se bucură de faima aceasta binecuvântată de Dumnezeu de a fi pământul cel roditor de mănăstiri, de monahi, de ierarhi și de sfinți bine plăcuți lui Dumnezeu.

Trebuie să-L căutăm neîncetat pe Hristos, să adâncim conștiința noastră în Izvorul luminii și astfel, așa cum Prea Fericitul Christodoulos ne-a învățat zicându-ne: „Aveți Europa!”, vom cuteza să fim în Europa și să-i dăm acesteia exemplu de credință, de iubire de țară, de frumos și de adevăr.

Hristos S-a înălțat și Vivat Academia!